

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Τάκης Θεοδωρόπουλος

ΣΥΡΙΖΑ: Το ακαταλόγιστο ως ιδεολογία

Ο Πολάκης διεκδικεί το ακαταλόγιστο. Μπορεί να λέει ότι ο Κολοκοτρώνης και ο Μακρυγιάννης ήταν αριστεροί. Μπορεί να λέει ότι η Ν.Δ. είναι η παράταξη των δωσίλογων και των μαυραγοριτών. Και μπορεί να απειλεί ότι η δεύτερη φορά θα είναι αλλιώς. Ούτως ή άλλως, δεν αισθάνεται υπόλογος ούτε στην Ιστορία ούτε στη Δημοκρατία, στο πολίτευμα που ο ίδιος θεωρεί ότι του έχει εκχωρήσει το δικαίωμα στο ακαταλόγιστο. Από αυτή την άποψη και ασχέτως λούμπεν προσωπικού ύφους και ήθους, ο Πολάκης είναι ο γνήσιος ιδεολογικός εκφραστής του ΣΥΡΙΖΑ. Η δημοκρατία δεν υπάρχει χωρίς τον καταλογισμό ευθυνών. Το καθεστώς που αποπειράθηκε να οργανώσει ο ΣΥΡΙΖΑ στηρίχθηκε στην ενοχή των αντιπάλων του και στη δική του «αθωότητα». Και όταν είσαι «αθώος» δεν δίνεις λόγο σε κανένα. Ετσι σχεδιάζε να καταλάβει το νομισματοκοπείο, έτσι έκλεισε τις τράπεζες, έτσι προσπάθησε να ελέγξει την ενημέρωση και έτσι παρ' ολίγον να καταστρέψει το σημαντικότερο επίτευγμα της σύγχρονης ελληνικής Ιστορίας, την ευρωπαϊκή μας ένταξη. Δεν απολογήθηκε ποτέ για όλα αυτά. Γιατί; Γιατί δεν του ζητήθηκε. Η Ν.Δ., όταν κέρδισε τις εκλογές, επέλεξε την οδό της ήπιας προσαρμογής στη δημοκρατική ομαλότητα. Ίσως κάποιοι εκεί πέρα να πίστεψαν ότι ο Τσίπρας, με την κατάλληλη ανατροπή, θα μπορούσε να ενταχθεί στο δημοκρατικό τόξο και να παρασύρει και το κόμμα του. Γι' αυτό δεν καταλόγισε τις ευθύνες της τετραετίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ αυτό το εξέλαβε ως αδυναμία. Και πολιτεύθηκε

Η Ν.Δ., όταν κέρδισε τις εκλογές, επέλεξε την οδό της ήπιας προσαρμογής στη δημοκρατική ομαλότητα. Ίσως κάποιοι εκεί πέρα να πίστεψαν ότι ο Τσίπρας, με την κατάλληλη ανατροπή, θα μπορούσε να ενταχθεί στο δημοκρατικό τόξο και να παρασύρει και το κόμμα του.

στην αντιπολίτευση με το θράσος του ακαταλόγιστου που τον διέκρινε ως κυβέρνηση. Έχουν κρατήσει πολλά διδάγματα από τον σταλινισμό που θαυμάζουν. Εκείνο που μας αφορά περισσότερο, όμως, είναι η περιφρόνηση στους κανόνες του πολιτεύματος που εμείς αποκαλούμε δημοκρατία και αυτοί «αστική δημοκρατία». Ετσι, έχουν το θράσος να ζητούν να σταματήσει η Βουλή τη λειτουργία της όσο δεν τους επιτρέπεται να τα σπάσουν με την πουχία τους. Ο δε Φίλης να επιμένει ότι όσοι συμμετέχουν στον διαγωνισμό για τα rapid test είναι ένοχοι συνεργασίας με τη Ζίμενς, μέχρι να αποδείξουν ότι δεν είναι. Σε τι διαφέρει από τη συνωμοσία της Νοβάρτις και σε τι

διαφέρει από τον Πολάκη; Ήταν λάθος η ανεκτικότητα της Ν.Δ.; Κατά τη γνώμη μου, ναι. Νομίζω ότι δεν είμαι ο μόνος που θα ήθελα να ξέρω πώς φθάσαμε να κλείσουν οι τράπεζες το 2015 και πόσο κοντά βρεθήκαμε στον Τρίτο Κόσμο. Δεν έχω την ψευδαίσθηση ότι θα χάσουν το θράσος του ακαταλόγιστου. Θα συνεχίσουν να παραβαίνουν τα μέτρα κατά του κορωνοϊού για να κατηγορούν την κυβέρνηση για πλημμελή εφαρμογή τους. Θα τρίζουν τα δόντια για να σωθεί ο Παππάς και ο ίδιος ο Τσίπρας. Όμως εμείς οι υπόλοιποι θα καταλάβουμε ότι το ακαταλόγιστο είναι ασύμβατο με τη δημοκρατία. Ετσι, για τα επόμενα 200 χρόνια.

ΑΥΓΗ Κάκη Μπαλή

Τσάμπα λέξεις

Η χθεσινή συζήτηση στη Βουλή, για όσους είχαν τη δυνατότητα ή / και τη διάθεση να την παρακολουθήσουν, έφερε λίγο σε μάθημα του Μπαμπινιώτη με πρωτοβουλία του πρωθυπουργού. Δυστυχώς, όχι από εκείνα τα οποία προ δεκαετιών έκαναν τους παοκτζήδες με χιούμορ να βάζουν τα γέλια. Η επιλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη να διδάξει στο πανελλήνιο τους διάφορους «-ισμούς», -με κορυφαίο τον «σουρεαλισμό», σε μια προσπάθεια να απαξιώσει τις απόψεις όλων των άλλων ομιλητών και της ομιλήτριας στη Βουλή χωρίς να κάνει έστω για τα μάτια του κόσμου τον κόπο να διατυπώσει έστω ένα αντιπερίληψη, ήταν τουλάχιστον κατώτερη των περιστάσεων. Όπως επεικώς απαράδεκτη ήταν και η τελευταία του πρόταση, μετά από πέντε ώρες κοινοβουλευτικής διαδικασίας, την οποία και

Κι όμως, ο πρωθυπουργός θα μπορούσε να είχε διδαχθεί από τα πρότυπά του στην Ευρώπη -εάν υποθέσουμε ότι έχει, όπως αφήνει να εννοηθεί το περιβάλλον του

εκφώνησε με το χαμόγελο του ατακαδόρου που αυτοθαυμάζεται: αναρωτήθηκε, λοιπόν, μήπως είναι σατανικός ο τρόπος που σκέφτεται ο επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Κι όμως, ο πρωθυπουργός θα μπορούσε να είχε διδαχθεί από τα πρότυπά του στην Ευρώπη -εάν υποθέσουμε ότι έχει, όπως αφήνει να εννοηθεί το περιβάλλον του-, όπως ο Γάλλος Πρόεδρος Εμανουέλ Μακρόν, ο οποίος, από τότε που αγρίεψε η πανδημία, έμαθε να κάνει αυτοκριτική. Ή θα μπορούσε να είχε ακολουθήσει το παράδειγμα της Άνγκελα Μέρκελ, της πιο επιτυχημένης τεχνικού της εξουσίας, από τη δική του πολιτική οικογένεια, και να ζητήσει μια συγγνώμη από τους ταλαιπωρημένους πολίτες. Θα μπορούσε να δείξει ότι κατανοεί τις αγωνίες και τα προβλήματα των κοινών θνητών, ότι

πρωτίστως τον ενδιαφέρει να τους βοηθήσει να αντιμετωπίσουν αυτή την πρωτόγνωρη κρίση και ότι μέλημά του είναι να διορθώνει τα λάθη που αναπόφευκτα γίνονται. Αντ' αυτού, ξόδεψε χιλιάδες λέξεις για να ευλογήσει τα γένια του, για να πει αχρείαστα ψέματα και υπερβολές για τις καλές επιδόσεις της κυβέρνησης στη διαχείριση της πανδημίας, για να μιλήσει για ανύπαρκτες πρωτίες της χώρας, για να διαβάσει τις στατιστικές κατά το δοκούν. Παράλληλα, προσπάθησε σκληρά να φορτώσει στους άλλους -στους πολίτες, στην αντιπολίτευση, στην Ευρώπη- την κάθε αστοχία. Με λίγη περισσότερη ειλικρίνεια και λίγη λιγότερη αλαζονεία θα μπορούσε ενδεχομένως να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των πολιτών σ' αυτές τις έκτακτες συνθήκες της πανδημίας. Προφανώς, δεν τον ενδιαφέρει.